

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Miñ, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

¡ TRONAT Y DESTRONAT !

Una vegada era un rey, que tenía....

UN PARTIT TOTALMENT PARTIT.

A tè rahò l' ditxo. «Ningú pot dir: —D' aquesta aigua no'n heuré.»

Si algú, avants d' ara, m' hagues insinuat que vindria una ocasió, en que jo, demòcrata empedernit y republicà petrificat uniria les mans per aplaudir plé d' entusiasme al partit carlista, me l' hauria mirat ab extranyesa, y no hauria pogut menos d' exclamar: —Y ara? ¿Qué son xamples?

Donchs, contra lo que no era d' esperar, ni de somiar siquiera, ha arribat l' ocasió dels aplausos, y son aquests tan espontàneos, tan ruidosos, tan entusiastas com los que puguen dedicarse al millor clown del millor *Circo eqüestre*, al realisar la més inesperada de las sorpresas.

No es poch bonich lo que passa.

Un rey—més ó menos de per riure—que un cop posat á espurgar, talla totas les branques y hasta les empen contra la soca del seu partit.

Un partit qu' en nom de la cega obediència al dret diví ha ensangrentat la nació realitzant terribles y porfiadas guerres civils, y que á lo millor se rebela contra l' que havia proclamat com á rey legitim, li nega la obediència y li arrenca la corona, més ó menos de per riure.

Diguiu vostés mateixos ¿no es això una deliciosa escena de payassos? ¿No veuhem com l' un tira al altre de bigotis, y quan aquest s' aixeca, de la primera manotada li fa volejar la paperina? ¿No 'ls contemplan, agarbantse, esgarrapantse, plantofejantse, fent muecas y crits y ridiculas contorsions? Mírinlos, ara s' estiran les camas, ara s' embrutan de fum d' estampa, ara s' ajupen y per sota les camas se propinan mútuament un núvol de pols y de brutícia que 'ls fa perdre l' mòn de vista.

Qui havia de pensar una cosa semblant, quan armats fins á la nou del coll recorrián vinyas y boscos, muntanyas y planures, robant, incendiant, fusellant, saquejant, violent y cometent, en amistosa conxoxa, tota mena de vituperis! Qui havia de figurarse que aquella fiera sanguinaria, inaplacible, facinerosa acabaria per provocar les riatllades d' Espanya tota, del mòn enter?

Era un partit lo carlista que vivia fora de la llei natural. Totas les colectivitats, al igual que 'ls individuos solein modificar en lo transcurs del temps, adaptantse á l' atmosfera que respiran. Unicament lo partit carlista, resistint á la llei natural del progrés, se sostenia remugant l' odi y alimentant la febre insaciabile de la venjança.

Odi contra tots los avensos, venjança contra tots los liberals.

Lo mateix era l' carli de avuy dia, que l' de l' any 23. Sa aspiració consistia ab lo restabliment del absolutisme y de la Inquisició. Un amo y una bona foguera. A la veu de qualsevol ensotanat predicant la guerra y l' extermíni, sentia bullirli la sanch y s' llensava á la muntanya, trabuch en mà, com un lamp desfet. En l' exercici de sus funcions aniquiladoras, no respectava res. Lo terror anava ab ell y era la seva arma favorita. Combatut y vensut, y més de una vegada venut com un xay, per alguns dels seus capitossos qu' en l' ofici de cabecilla trobaven un medi fàcil d' enriquirse, lo carli verdader se retirava á casa sèva, ni arrepentit, ni consensut de sa impotència: se retirava esperant un y altre dia, mesos y anys, una nova ocasió de tornar á las andades.

Donchs una forsa tan poderosa, un element tan cego y tan útil als fins de aquell rey tanoca, acaba de ser disolt. L' heroe del *As d' oros*, se l' ha jugat al *As d' oros*. Ni més, ni menos. Ha tractat á puntades de peu als seus partidaris més decidits. Los ha donat lo que volian. ¿No proclaman l' absolutisme? Pues això es l' absolutisme.

Pero ells, al sentirse la patàcada á sobre han hagut de demostrar que aquestes reals distincions que 's revelan a cossas, no s' acomoden al seu gust. Ells, ab tot y ser absolutistes, s' han rebelat contra l' absolutisme del seu rey, li han cantat las quaranta, se li han pujat á las barbas y han acabat per destronarlo.

Adéu dret diví, sacrificat á las passions humanas!

Si 'ls carlins se dedicen á destronar al seu rey, al seu idòl, gvoen feros lo favor de dir, quina seyna 'ns queda a nosaltres, los republicans?

De tot això n' resulta un fet extraordinari: «un rey que disolt al seu partit; un partit que disolt al seu rey.»

**

Los amants dels progressos liberals estém d' enhorabona. Cada pas que donavam en lo camí de las reformas democràtiques havíam de donarlo ab gran cautela y sense perdre mai de vista al partit carli, impotent per triomfar, pero prou poderós per destorbar y endarrerir lo cumpliment de las reformas.

¿No s' deya que la República era impossible á Espanya, per quant lo dia mateix de proclamarse 'ls carlins se tirarian al camp?

Donchs aquest inconvenient ha desaparescut.

Perque es inútil que l' rey de las húngaras, intenti enquistir en la familia real espanyola, casant al seu hereu ab una de las filles del difunt D. Alfonso XII. Un abisme plé de sanch fa impossible aquest matrimoni, contra l' qual hasta 'ls conservadors ne protestan.

Com es inútil també que 'ls destronadors del heroe de Oroquieta, intentin alsar la bandera de la República católica, projecte que no pot prosperar sinó durant los tres dias de Carnestoltes y encare com una broma.

Quan per un partit tan vell y anacrònic com lo partit carlista arriba l' hora de la descomposició, y cau fet á trossos, no hi ha més remey qu' escombrar-lo.

Dels seus restos se 'n ha d' encarregar fatalment, lo carro de las escombraries.

Se 'ls treu dels llochs habitats y se 'ls colga ben fondo.

P. K.

LO NÚMERO MILENARI.

CREVAM, en honor de la veritat, tenir molts y bons amics entre l' públic català y per lo mateix esperavam que l' número milenari de aquest periódich obtindria un èxit digno dels nostres esforços; pero aixís y tot va sorprendre's ns l' afany may vist ab que aquí á Barcelona y per tot Catalunya va ser adquirit, posantnos en lo cas—ab tot y haver aumentat considerablement la tirada de la primera edició—de fer novas y successivas edicions, durant tot lo dissipate y una bona part del diumenge.

Un èxit tan colossal no pot menos d' omplirnos de satisfacció y orgull, per representar, com representa, la recompensa més ambicionada á que pot aspirar una publicació, que com la nostra ha fet sempre tot lo possible, en la defensa dels ideals republicans, y en lo desitj de corresponder á las manifestas simpaties y preferèncias dels seus lectors.

A aquests, donchs, nos correspon donarlos las gracies més expressivas, y ab ellás, reiterarlos la seguretat de que hem de multiplicar los nostres esforços, pera feros dignes del favor que se serveixen dispensarnos.

Las doném també als constants venedors y als actius corresponsals de LA CAMPANA, com aixís mateix envihém un vot de agrahiment á nostres companys de la premsa local, sense distinció de partits, que ab tanta noblesa y afectuós esperit de germanà, van ocupar-se tan laudatorialement del indicat número milenari.

Ab lo seu concurs fraternal, la festa per nosaltres commemorada, no pogué menos de ser doblement satisfactoria.

OSTÉS dirán sens dubte: —¿Com es que LA CAMPANA DE GRACIA no s' ocupa del crim del carrer de Fuencarral de Madrid? ¿Qué no véu que tots los periódichs ne parlant?

Per lo mateix, perque tots ne parlant, no 'n parlém nosaltres. Escoltin: —¿qué 'n trauriam de repetir lo que diuhen ells, quan en realitat l' un dia afirman una cosa y l' endemà la desmenteixen?

Si 'ls periódichs de Madrid, que 's mouhen en lo lloc mateix del succès y poden consultar á las personas més ó menos relacionadas ab ell, no logran posar en clar y sembran la confusió més embrollada, ¿qué podríam fér nosaltres, desd' aquí, en benefici de la justicia y en interès dels nostres lectors?

Deixin que la cosa 's depuri, esperin á que desaparegui l' secret del sumari, y llavors hi veurém més clar que ara y podré dir la nostra opinió.

Llavors sabré—si es que s' averigua—quins han sigut los móvils de un crim tan espantós, quins los autors, si aquests apareixen; y quin concepte pot formarse de l' activitat, del zel y de la perspicacia de la justicia espanyola.

Perque allò que diuhen alguns de que ab diners tot se tapa, es una cosa, francament, que no la podém admetre.

Creuhen vostés qu' estém en plena canicula, y qu' encare que haja vingut tart, la calor se deixa sentir de una manera extraordinaria?

Donchs á pesar de la canicula, lo qu' es á Sant Petersburgo fa un fred extraordinari.

L' emperador de Alemania ha visitat al emperador de Russia, trobant en aquell imperi una acullida glacial. Ni una aclamació, ni un aplauso, ni una manifestació de simpatia.

Una fredor tan extraordinaria pot produir un costipat.

Y un costipat duent al pap l' Alsacia y la Lorena mal digeridas, pot donar lloch a un catarro gástrich.

Y de un catarro gástrich á un tifus s' hi camina insensiblement.

—Vaja, Sra. Alemania, procuri suar y abriguis bé.

—¿Cóm dimontri volen que m' abrigui, si volia comprá un rus y no me l' han volgut vendre?

Lo Sr. Mañé y Flaquer té la paraula.

La causa de certs mals que 's deploran no es deguda al flamenguisme, no senyors.

¿Saben á qu' es deguda en primer lloch? ¡Al animalisme!!

Verdaderament cada dia abundan més los animals.

Dilluns passat van esmorsar plegats al *Sardinero* de Santander, los generals Martinez Campos y Calleja y l' ex-ministre D. German Gamazo.

Tres personatges que fan morros.

Una cosa incomprendible: que pugan ter morros y menjari al mateix temps.

Un periódich de Alicant refereix l' aventura del rector de un poble de aquella província que ab malas arts va donar entenent d' anar á la sagristia, á una nena sorda y muda, pero hermosissima, y un cop la va tenir allá... etcétera, etc., etc.

Lo qu' ell devia dir: —¿Es muda? Aquesta es la que convé, que no ho podrà dir á ningú.

Pero la naturalesa acusadora ha anat fent lo seu fet. La nena está compromesa, lo rector fugitiu: lo pare de aquella ha audit als tribunals implorant justicia, y en tot lo pais reyna la major indignació contra l' ensotanat, autor de tan indigne sacrilegi.

¡Infame!

Hem vist lo nou periódich nocedali titulat *Diario de Cataluña*, que per cert dedica l' seu primer article al gloriós Sant Jaume.

«Descended de nuevo de lo alto—diu—y perezcan al filo de vuestra espada vengadora cuantos herejes medran en este suelo que conquistasteis con la predicación del Evangelio.»

Aixís, aixís: que Sant Jaume baixi del cel desseguida: que 's posi la boyna al cap y que aixequi una partida.

Pero no una partida contra 'ls liberals, sinó contra 'ls heretges.

Y tinguího entés, Sr. Llauder: aixó d' heretje no va per nosaltres; va per vosté.

Pobre Boulanger!

Va posar-se á volar sense tenir las alas prou formadas, y ara l' tenen anant de tomballons per terra.

De primer á la Càmara: promou un esbalot inútil y tots los elements republicans li tiran la caballeria á sobre.

Se desafia després ab en Floquet, president del consell de ministres, y en Floquet, un advocat, un sexagenari, li venta una burxada al coll, á n' ell, al futur dictador de la Fransa.

¿Volen més desditxas?

Donchs encare hi ha més.

Se celebren eleccions en lo departament del Ardeche. Los partidaris del ex-general s' agitan, se remouhen, lluytan desesperadament, s' efectúa l' escrutini y dona l' següent resultat:

Boulanger, 19 mil y pico de vots.

Brassier, oportuniste: 36,500.

Casi l' doble.

Vaja, senyor general, aixó no va, aixó no petà: després de tantas cullidas, ja 's pot tallar la coleta.

L' arcalde de Valls no va permetre que 'ls gremis se reunissen á deliberar sobre 'ls efectes de la llei de alcohol.

¿Qué s' hi fará!

Aixis com hi ha alcoholis falsificats, també hi ha araldes ab amilich.

Y l' de Valls n' és un.

CARTAS DE FORA.—Ha mort á Sant Feliu de Guixols, don Narcís Cubias y Ribas, jefe dels republicans històrics de aquella vila. Lo Sr. Cubias procedia del antic partit progressista y havia cumplit la llei del progrés adoptant las idees republicanas al convencers de que la monarquia á Espanya es incompatible ab la verdadera llibertat. Coneixiam al ilustre patrici y havíam tingut ocasió de admirar-ses bonas condicions de caràcter, sa ilustració y sa intel·ligència. Sa mort ha sigut vivament sentida, no sols per sos correligionaris, sinó per tots los veïns de Sant Feliu de Guixols ahont era estimat de tothom.

Los directors del Centro de Lluisos de Malgrat, que son alguns capellans y varios seglars que mereixeran portar sotana, s'entretenen a esparzar a las criaturas que forman part de aquella associació. Tal es lo que va succeir ab un noi de 12 anys, que avants de ser expulsat, ignoro per quins motius, varen eridarlo a un local tot cubert de negre donantli un susto de mort. Fins la seva mare, del disgust, va caure malalta. Certas propensions inquisitorials, ni en forma de parodia s'haurian de permetre.

Diumenge passat lo rector de Caldas de Malavella las va empendre desde la trona contra las escolas laicas y contra LA CAMPANA DE GRACIA, diuent de las unes y l'altra deu mil vituperis. Brums de rector no pujan al Cel. La prova es que las escolas laicas marxan cada dia més pròsperas y LA CAMPANA DE GRACIA més aixerida que mai.

Saben per qué 'l rector de Corró de Vall encarrega als seus feligresos que no vajin a comprar a una determinada carniceria de aquell poble? Molt senzill, perque la carniceria no va a missa. Ara diguin vostés mateixos què tè que veure la missa ab las costellas de la carniceria de Corró de Vall? Francament, més valdrà que certs rectors expliquessin una cosa, y es la següent: Quan dos feligresos fan dir una missa cada hui, y 'l rector a qui li encarregan ne diu una no més y 'n cobra dugas; com se les arreglan al cel per donar a cada animeta la part que li correspon? Dihém això, perque la carniceria de Corró de Vall, sense necessitat de anar a la iglesia, dona sempre 'l pés just y cabal.

Lo mateix que 'l rector de Corró, fa 'l rector de Llerona. Tambe té declarada la guerra a la mateixa carniceria. Y com es tan aficionat a recorrer las masías, especialment si la mestressa es jovent, es de creure que tot es qüestió de carn. «Dèu nos liuri de un rector—quan pert lo disparador.»

Los ministres son als banys:
qué hi tenim que fer!... ¡Paciencia!
Que 'ls probin, y que ab las ayguas
se 'ls refresqui la conciencia.

La crisis que passa 'l poble
deu ser un molt llarg camí,
puig per més que 'l atravessa
jamay arriba a la fi.

Sempre 'ns té de dar torment
la qüestió dels alcoholos:
ans eran los alemanys
y avuy son los espanyols.

L'esperit de un poble ayrat
es un esperit molt fort,
molt més ara que 'l fermentan
ab la llei dels alcoholos.

P. TALLADAS.

REVISTA EUROPEA.

Om estém de guerra? ¿estallará aviat?
¡acabarán per entendre's? ¿quí es facil
que guanyi? ¿quí es probable que perdi?
Fássinem 'l favor de pendre assiento y
escutar una mica.

Conferència entre Alemania, Austria e Italia.

ALEMANIA.—Quedém aixis: vosaltres estaréu preparadas y a punt de secundarme a la primera senyal. Jo buscaré rahons a la Fransa; la punxaré, la inquietaré, la provocaré, y aixis que ella acabi la paciencia y se 'm tiri a sobre. vosaltres ¡cataplam! se 'm poseu al costat y la aixafém com una crux a.

AUSTRIA (à l'orella d' Alemania:)—Y à cambi del meu apoyo, tú 'm promets impedir que Russia se 'm fiqui a casa per la part de Bulgaria, geh?

ALEMANIA (en veu baixa:)—Si senyora: per aquest cantó pots estar tranquila.

ITALIA (apart. à Alemania:)—Suposo que en pago del auxili que 't dono, no tindrás inconvenient en que aprofiti l'ocasió per pendre una mica de territori del Austria....

ALEMANIA (en veu baixa:)—Tens carta blanca: ajúdam y fes lo que vulgis. (Alsant la veu) Bueno, ¿estém conformatos en tot? Pues... rompan filas.

Quadro segon: entre Alemania y Russia.
RUSSIA.—Parla clar, ¿qué voldriás tú de mí?
ALEMANIA.—Que si veus que jo 'm barallo ab algú, no t'hi fiquis.
—Es a dir, la neutralitat...
—Si senyora.
—Y quina compensació 'm donas?
—La que tú vulgis. ¡Vols... apoderarte de Bulgaria y deixar à l' Austria ab un pam de nas?
—Sí; ab això m' acontento.
—Pues no 'n parlém més: fes tocar una mica de música porque la gent no sospiti de qué hem enrahonat...
(Música, salvas, vivas y brindis)

Tres dies més tard.
AUSTRIA (parlant so'a).—Lo qu' es a mí no me la pega Alemania. Nada menos que sè que ha autorisat à Italia per pisparme totes las provincias que pugui. ¡Bah, bah! Si en Bismarck vol criats, que se 's llogui: lo qu' es jo no l'ajudo pas. ¡Primer me posaré al costat de Fransa!
RUSSIA (apart).—Que la sab llarga Alemania! Voldria que la deixés aplastar la Fransa tranquilament, per ferho després ab 'm, quan se vejés libre d' ella. ¡Ja 't coneix, herbeta... que 't dius mala intenció! Pero jo no dormo.—

ITALIA (entre parenthesis).—M' hi ficat en un ball que no sè cóm acabarà; pero, de tots modos, la méva situació es la més ventatjosa. ¡Qué puch pèdrehi en tota aquesta confusió! Res: al contrari. A 'rio revuelto, ganancia de pescadores. Y aquí no hi ha més pescador que jo.—

L' endemà de tot això.
Entre Alemania y Fransa:
ALEMANIA (escupint pel caixal:)—Al cap-de-vall som.
FRANSA (sent lo pagès:)—¡Hola! ¿qué hi ha de nou?
—Exigeixo que tots los que entrin a l' Alsacia portin passaport.
—Bueno.
—No vull que cap alsacià parli en francés públicament.
—¡Bueno!
—No vull que s' envihi a las provincias conquistadas cap diari dels vostres.
—¡Bueno!
—No vull que...
—¡¡Bueno!!!
—¿Es a dir que no hi ha manera de ferte sortir de test? Ja buscaré algun altre medi!
—¡¡¡Bueno!!!
—¿Capitulémi?
—¿De quina manera?
—Abandonant totes dugas l' actitud que guardém: la nostra situació es insostenible.
—La tèva si per cas: la méva nó.
—No importa: ¿procedim a un desarme?
—Procedim.
—Comensa, donchs.
—¿Jo? Comensa tú primer: deixa las armas en un recó y veurás com jo les deixo també desseguida.
—¡Cá! Has de ser tú.
—¡Tú!
—¡Tú!
(Pausa: Alemania pica de peus. Fransa xiula la «Marsella.»)
ALEMANIA (agafant la gorra:)—Abur.
FRANSA (assentantse en un balanci:)—Bon vent!

Ho han vist? La situació es aquesta. Alemania porta pressa: Fransa s' agunta tan com pot. Son dos arbres. Alemania té la fruya madura y té pòr que se li puderixi. Fransa se la veu una mica verda y vol deixarla madurar. Cada dia que passa es perdut per Alemania y guanyat per Fransa. La poma del primer va pudrintse: la fruya del segon va posantse a punt. Avuy per avuy estém aixís. ¿Qué succeirà demà? No 's pot dir res. Es precis recordar que ara estan de moda las sorpresas. Si fins los adroguers ne fabrican, per qué no 'n pot fabricar en Bismarck?

FANTASTICH.

¡QUÍN HONOR!

Fa días que don Francisco corra d' aquí per allà enllustrantse las botines, trayentse la pols del frach, sentse 'l llas de la corbata y posan'se a punt los guants, porque li han escrit que prompte vindrà 'l rey de Portugal.

—¡Quín honor per Barcelona!— diu don Paco entusiasmado.
—Una testa coronada ab lo seu cetro a la mà, recorrent las nostras Ramblas, vivint en nostres palau...
—Y després voldrán fer veure que aquí las cosas van mal...!

—Quán de tan altas visitas hauriam may disfrutat, si jo no m' arribo a empredre la Exposició universal? ¡Y pensar qu' encara 'm xiulan y 'm dedicaran disbarats! Res: ignorancia y enveja; val més que no 'n fassi cas.—

Vermell y suant d' alegria, don Paco surt y se 'n vá a comensà a donar ordres per dintre ca la Ciutat. Y al cap de poca estoneta, tothom està treballant per tenirlo a punt lo dia qu' entri 'l rey de Portugal.

La banda ensaja las pessas més macas y retumbants; los municipals se posan lo casco com un mirall; los burots, los escombrayires, los serenos... tots estan disposantse per lluirse en la gran solemnitat.

Que aplanin los carrers céntrichs per hont lo rey passará; que 's posi sorra en los puestos que 'l rey té de visitar; que 's recusin las banderas, que 's preparin los fanals, que 's contractin uns quants coros, que 's lloguin xiquets de Valls...

Don Paco está que delira vejentse ja al seu davant

la llarga serie de festas que aquest bon rey portarà. Quatre banquets d' etiqueta... dos concerts... un besa-mans... alboradas... sochs... regatas... festa en lo port... jah salau!

Vels'hi aquí tota la feyna del batlle. Farolejar, ostentar la séva banda, fer discursos sense sal, organizar lluminarias, donar techs aquí y allà y deixar que a Barcelona estigu tot com Déu sab.

La Exposició qu' ell goberna podrà arruinar la ciutat, podrá més perjudicarnos que ajudaros a avansar, podrá deixar de ser seria, podrá portar mal-de-caps; pero en canvi don Francisco per consolarse dirà:

—¿Qué importa que haja fet fiasco? ¿qué son vint milions de rals? La Exposició ha sigut digna d' aquesta noble ciutat: la Exposició li ha dat fama y ha fet son nom popular, y en fi... 'l ha vinguda a veure fins lo rey de Portugal!

C. GUMÀ.

ALTAS MORALITATS.

A reyna Natalia de Servia es jove, guapa y molt honrada.

Lo seu marit, Milà I, es un bon vivant que diu com Fernando VII:

—Menjar sempre perdius, cansa.

Y tan cambiava de plats y tan públich era l' escàndol, que la bona de la reyna 's vegé obligada a anar-se'n de Servia.

Es la virtut personificada; pero com primer es lo partit que tot, y a n' en Bismarck li convenia no indisposar-se ab Austria, amiga de Milà, la familia imperial alemana, va mirar ab desdén a Natalia, que s' havia refugiat a Alemania, y últimament la policia del imperi 's va encarregar de pendre a la virtuosa senyora lo fill que tenia ab ella y enviarlo al seu pare.

Segurament perque aquest li ensenyés a no menjar sempre perdius.

A Viena, la familia imperial austriaca ni 's va dignar adonar-se de que la reyna Natalia hagués posat los peus en la capital.

A Berlín y a Viena diríen, parodian a cert personatge de comèdia: «una cosa es la virtut y altra cosa la política.»

La pobre Natalia ha buscitat refugi en la hospitalaria República francesa.

En Guillém d' Alemania ha anat a fer una visita al Emperador rus a Peterhoff.

Sembla que 'l soberà alemany li ha dit al Czar de totas las Russias:

—Ja veurás, estimat parent. Lo meu avi va apoderarse de la Alsacia, prenentla als francesos. Han passat divuit anys y 'ls alsacians son més francesos que may. Pero jo no vull tornar aquella província a Fransa, nació cursi que té 'l mal gust de no volerse deixar governar per una família, haventni tres. 6 quatre que ho pendrían a mans besadases. Fransa s'arma y m' amohna, porque m' obliga a gastar molts diners. Vosté vol axamplar-se per la part d' Europa y Assia, y a mí, ademès de conservar l' Alsacia, no 'm vindrà malament alemanisar la Bèlgica y la Holanda y un bon trosset d' Austria. ¡No 'ns podríam entendre?

Per tractar de coses aixís, me sembla que, millor que Peterhoff, seria la Satalia.

Y no ho prenguin per ofensa 'ls parroquians de la font de Montjuich.

E. P.

A majoria dels ministres abandonan a Madrid y se 'n van a pendre ayguas.

Y tot marxa tan malament com si 'ls concellers de la corona estiguessen als seus puestos.

Una idea: ¿no 's busca fa temps la manera de fer grans economias? Donchs aquí 'n tenen una de molt important: la supressió dels ministeris.

Lo Bram de la Patria s'ha declarat nocedali.

Y 'l Sr. Llauder, ha comensat la publicació de un nou periòdic de las mateixas condicions, titulat *La Espurna*.

¡No son ells malas espurnas!

El Correo Catalán, ó com si diguéssem lo Sr. Llauder las empren contra 'l doctor Sardá y Salvany, autor de *El liberalismo es pecado*.

—Pero, diguin, ¿no estava tip de donarli sabò?

—Si senyors: y per lo mateix, ara l' ha dut al safreig.

Y 'l masega y 'l cargola
y per tréureli 'l sabò
després d' empaparlo d' aigua
¡pim, pam! cop de picador.

Los carlins rebels reunits á Burgos han destronat solemnement al rey del As d' oros.

¿Y ara com se las campanejan per trobar un altre pretendent?

—Proclamarán á n' en Jaumet?

No pot ser, lo seu pare no ho vol.

—Se declararan partidaris de la República católica?

—Impossible: la República católica no pot ser més que un all y oli negat.

—Y donchs de qué farán mànegas?

No s' apurin: á Burgos mateix ahont han realisat lo destronament del Tercer, tenen un pretendent adequat que 'ls vindrà de perilla.

Lo Papa-moscas.

La qüestió dels esperits sembla que bè o malament s' ha arreglat.

Gracias als grans exorcismes que van fè 'ls tarragonins, del cos dels contribuents s' han tret los mals esperits.

A propósito dels drets extraordinaris sobre 'ls ayguardants, deya un borratxo de solemnitat:

—Desenganyéusos: com més drets menos torts.

Un crit que aquests dies ha sigut general per tot Espanya:

—¡Á fora 'ls aforos!

Erreguinetan onena bada au.

—Diuhen que no saben lo que significan aquestes paraules? Ho comprehenc: son una expressió vasca que vol dir: —A questa es la millor de las reynas.

Van dirla 'ls obrers vascongats qu' estan treballant en la Real caseta de banys, al veure que D.ª María Cristina, agafava una bronja y patxip! ¡patxap! donava unes quantas pinzelladas.

A tan poca costa s' excita l' entusiasme y l' admiració de certas persones.

Perque si 'l ser la millor de las reynas consisteix en donar unes quantas pinzelladas, lo dia que un trono quedí vacant, los monárquichs farán molt bé, anant á buscar lo millor candidat entre 'ls emblanquinadors del Plà de la Boqueria.

Pàrrafos de una carta del Tercer:

—Siempre he inculcado en vuestros corazones la fe que abriga el mío en ta *inmortalidad* de nuestra causa.

Alto: la paraula *inmortalidad* conté una errada de imprenta: hi sobra una t.

Lo rey del As d' oros no pot parlar més que de la *inmoralitat* y de las húngaras.

**

Recomendacions d' en Llauder:

—Confianza, pues, sumisión y gratitud. Que cada qual ocupe su puesto, y la cruz por delante, sigamos todos, etcétera, etc.

Davant la creu y al darrera
los carlins de dos en dos:
lo que 'm creya era un partit,
resulta una professió.

Dissapte passat un gran número de venedors de LA CAMPANA van posarnos al nivell de D. Manuel Girona y del marqués de Comillas, cridant per aquests carrers en lloc de *Lo milenari de LA CAMPANA*: —*LA CAMPANA, millonaria!*

No som millonaris, ni pensém serho may; pero si ho fossem, ¡que dimontri! continuariam sent republicans com sempre.

Conseqüencias del procés sobre 'l crim del carrer de Fuencarral.

A un redactor de *La Iberia* va atropellarlo un polisson.

A un redactor de *El Imparcial* un agutzil va abofetjarlo.

Y al *Resumen*, al *Liber* y al *País* va encausarlos lo tribunal.

Podrán dir lo que vulgan de la justicia espanyola; pero lo qu' es los verdaders criminals, es á dir, los verdaders periodistas, ja poden fer lo que 'ls dongui la gana, lo qu' es aquestos no s' escapan.

A LO INSERTAT EN LO NUMERO 999.

1. XARADA.—*Cas so-la.*
2. MUDANSA.—*Fil-Gil-Vil-Mil.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Lo patje de la comtesa.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Mongai.*
5. GEROGLÍFICH.—*Las mans fan escala.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ploramicas y A. Segui; n' han endavinadas 4 F Vilá, Xicot com cal y Sastre Inglés; 3 Pep Martí, Noy que va á estudi y J. T. Anguila; 2 Un Llumàtich, Pep Botella, Nas de llauna y R. Castellá; y 1 no més F. Calsotets.

XARADA.

Ab tots los modos que cal
vaig prima á una senyoreta:
—¿Qué 'm sabria dir, nineta,
si avuy estém á total?
Y 'm va responder:—¡Pavana!
¿Vosté no ho dos? ¿No ho coneix?

¿Que no ho veu vosté mateix
tenint com tres LA CAMPANA?

A. GIBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

Dn. M. ¿LA TÍA SEVA QU' ES DE CERVERA?
Formar ab aquestas lletras lo nom de un gran escriptor.

R. M. FRARE LLACH.

GEROGLÍFICH.

× × × ×
AB
RI
AL
A

P. ONS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pere Galindayna, G. J. L., Un Baylet, Un Sagasti, Pan Pelgrim, Perriko Perrako, J. Miralles. Un aprenent, A. Vant Felip Barat, Ramon Castella, Un Llunatic, Franch Vilà Arnoldo, Rosela, Risca, Un fill de Sans, Pedralva, E. Ca'dona, C. Corrons, E. Artés, B. Artigas, Tres Ratlas, Badoret, F. Calsotets, Pau Pera y A. F.: *que 'ns envian no fa per casa*

Ciutadans J. Valls, Saldoni de Vallcarca, J. Staramsa, A. Cáceras, Pepet d' Esplugas, Lo Recior, A. del Valle, Serapi Guitarr, Angel de la Guarda, Fivaller, Nas de Llauna, J. T. Anguila, Xicot com cal, Antonet del Corral, Noy de Sans, Amorosa, Marangy, F. Pons, Massini de la Bordeta, Macari Rodalolla y J. M. Bernis: *insertaré algun cosa de lo que 'ns remeten*

Ciutadà M. Riusec: Publicaré el sonet —J. Ayne Rabell: Idem los versos.—Camilo Kleks: Aceptém lo trenca-closcas y l' 1ers de silabas. Los versos no tenen gracia.—Mari Revoltós: Lo sonet de vosté es poch expontaneo y l' últim vers es defectuoso.—Talladas: Aprofitaré molta cosa de lo que 'ns remet —M. Badia: La poesia va bé.—Picio Adam y C.^a: Los versos de vosté son incorrectes.—Ll. Salvador: Lo que 'ns envia no té novedat.—Doctor Miquel: L' article es mol ifluix.—J. Baurells Prat: Estan bé les versos; pero la idea es massa descarnada.—Tarumba: ¿Qué n' téu d' enviarnos trabajs de plàs?—Faló: Ja veuria la poesia: l' idili queda acceptat.—V. A.: Ara ja es massa tart per parlarne.—Tres Grills: L' assumptiu no té prou interès fora d' aqueixa localitat.—Samuel del Palau: Ja que no la primera, acceptém la segona poesia.—E. Farre: Aprofitarem algun retall.—Lorellop Sasac: Fora de una xarada y un epígrama, lo demés no 'ns fa feliss s.—P. Pelgrim: Ha fet tart, y ademés lo que 'ns envia es incorrecte.—E. Vilaret: No es tan expontaneo com altres que sol enviaros.—Capella pre històric: L' article resulta molt ordinari.—T. y R.: Lo de vosté es a molt bé —F. de P. Juanico y Coll: Vosté farà lo que voldrà: pero les presuncions que alega no son fundades. Precisan ent en l' últim número de la «Esquella» s' publican uns versos de vosté.—Averi Tornal: Gracias per la noticia que 'ns dona; però no podem publicarla perque resultaria extemporanea.

AVÍS IMPORTANT.

Als corresponsals y lectors de LA CAMPANA, que resideixen fora de Barcelona

A fi de facilitar l' adquisició dels premis en llibres, que oferíem en lo número milenari de LA CAMPANA DE GRACIA, à tenor de las bases insertas en la segona plana de la cuberta, prevenim á nostres lectors que no resideixen a Barcelona y que resultin favorescuts pél sorteig del dia 28 del corrent, que 'ls bastarà presentar la cuberta al corresponsal, lo qual tallarà l' número premiat y 'ns l' enviarà, indicantnos quin dels tres lots oferts prefereix cada un dels premiats. Sens altre requisit, reberán, aquestos lo premi per conducte del mateix corresponsal, comprometentnos nosaltres a enviarlo pél correu y franch de ports.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 22

COSAS DE LA SENMANA.

OLÉRDULA.—Palla catalana.

MONTSERRAT.—Llana francesa.